2) Czy art. 1 dyrektywy 2008/52/WE można interpretować w ten sposób, że wymaga, aby organizacje świadczące usługi mediacji, które mają na celu ułatwienie dostępu do alternatywnych metod rozwiązywania sporów oraz promowanie polubownego rozwiązywania sporów, spełniały wymogi właściwości terytorialnej?

3) Czy art. 1 dyrektywy 2008/52/WE w części dotyczącej wyważonej relacji między mediacją a postępowaniem sądowym, art. 3 lit. a), motyw 10 i motyw 13 dyrektywy 2008/52/WE, dotyczące zasadniczego znaczenia dobrowolności stron w zakresie prowadzenia postępowania mediacyjnego oraz podejmowania decyzji o jego zakończeniu, można interpretować w ten sposób, że w razie nieosiągnięcia polubownego i dobrowolnego porozumienia mediator może sformułować propozycję ugody, chyba że strony wspólnie zażądają od mediatora, żeby tego nie robił (ponieważ uważają, iż należy zakończyć postępowanie mediacyjne)?

([1]) Dz.U. L 136, s. 3.

Skarga wniesiona w dniu 13 września 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwo Hiszpanii

(Sprawa C-468/11)

(2011/C 340/19)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i S. Pardo Quintillán, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że:

— poprzez nałożenie na przedsiębiorstwa, które świadczą usługę lub udostępniają sieć na podstawie ogólnego zezwolenia, opłaty przeznaczonej na finansowanie Corporación de Radio y Televisón Española [korporacji hiszpańskie radio i telewizja], ustanawiając w tym zakresie szereg warunków i wyjątków jak również określone mechanizmy przekazywania nadwyżki przychodów, oraz

— poprzez brak prawidłowego podania do wiadomości zamiaru dokonania zmian w stosunku do ogólnych zezwoleń, oraz poprzez brak udzielenia zainteresowanym stronom, włączywszy w to użytkowników i konsumentów, wystarczającego terminu na przedstawienie stanowiska co do proponowanych zmian,

Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 12 i 14 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/20/WE ([1]) z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach).

— obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

— Komisja twierdzi, że art. 5 Ley de RTVE (ustawy o RTVE) jest sprzeczna z postanowieniami art. 12 dyrektywy o zezwoleniach. Poprzez art. 5 Ley de RTVE organy hiszpańskie ustanowiły opłatę (którą nazywają „wkładem"), która ciąży na przychodach brutto operatorów łączności elektronicznej określonego obszaru geograficznego, bez przestrzegania zasad i przesłanek ustanowionych w art. 12 dyrektywy o zezwoleniach.

Z tego względu Komisja twierdzi, że poprzez brak powiadomienia w prawidłowy sposób o zamiarze dokonania zmian w związku z ogólnymi zezwoleniami, oraz poprzez brak udzielenia zainteresowanym stronom, w tym użytkownikom i konsumentom, terminu wystarczającego dla przedstawienia ich stanowiska co do proponowanych zmian, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom nałożonym na nie przez art. 14 ust. 1 dyrektywy o zezwoleniach.

([1]) Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret (Dania) w dniu 19 września 2011 r. — HK/Danmark reprezentująca Glennie Kristensen przeciwko Experian A/S

(Sprawa C-476/11)

(2011/C 340/20)

Język postępowania: duński

Sąd krajowy

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: HK/Danmark reprezentująca Glennie Kristensen

Strona pozwana: Experian A/S

Pytania prejudycjalne

1) Czy przewidziane w art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE ([1]) odstępstwo dotyczące ustalania ograniczeń wiekowych w dostępie do systemów zabezpieczenia społecznego pracowników należy interpretować jako przyznane państwom członkowskim uprawnienie do wyłączenia systemów zabezpieczenia społecznego pracowników z ustanowionego w art. 2 tej dyrektywy zakazu bezpośredniej lub pośredniej dyskryminacji ze względu na wiek, jeśli tylko nie pociąga to za sobą dyskryminacji ze względu na płeć?

2) Czy przewidziane w art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE odstępstwo dotyczące ustalania ograniczeń wiekowych w dostępie do systemów zabezpieczenia społecznego pracowników należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie utrzymywało w mocy stan prawny, w ramach którego pracodawca może wypłacać część wynagrodzenia w postaci składki emerytalnej opartej na kryterium wieku, co przykładowo skutkuje tym, że pracodawca uiszcza składkę w wysokości 6 % [wynagrodzenia podstawowego] w przypadku pracowników mających mniej niż 35 lat, 8 % w przypadku pracowników mających 35-44 lat i 10 % w przypadku pracowników mających ponad 45 lat, jeśli tylko nie pociąga to za sobą dyskryminacji ze względu na płeć?

([1]) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-81/09 Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2011 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-497/11 P)

(2011/C 340/21)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos, K. Boskovits i G. Michailopoulos)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-81/09, w zakresie w jakim oddalono w nim skargę Republiki Greckiej;

— uwzględnienie skargi wniesionej przez Republikę Grecką w sprawie T-81/09;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy: błędna interpretacja i błędne zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 i art. 12 rozporządzenia nr 2064/97 a także art. 54 i 57 rozporządzenia nr 1650/2002 w przedmiocie zakresu uprawnień kontrolnych przyznanych przez Komisję spółkom prywatnym.

2) Zarzut drugi: błędne zastosowanie ogólnej zasady proporcjonalności i braki w uzasadnieniu w odniesieniu do projektu „sieć drogowa w północnej części Krety" z tego względu, że Komisja zastosowała do tego projektu korektę w wysokości 25 % powołując się jedynie na wcześniejszą kontrolę części tego projektu przeprowadzoną przez władze greckie.

3) Zarzut trzeci: błędna interpretacja i błędne zastosowanie art. 2 rozporządzenia nr 2064/97 w odniesieniu do projektu „Kakia Skala" w zakresie w jakim Sąd dokonał oceny prawidłowości przebiegu audytu tego projektu w oparciu o elementy jakościowe.

4) Zarzut czwarty: błędna interpretacja i błędne zastosowanie zasady równego traktowania oferentów i art. 22 ust. 1 dyrektywy 93/37 w odniesieniu do projektów „węzeł Varibobi — Bogiati i Afidnes — węzeł Markopoulo — sekcja 1" a także „Aerino — M. Monastiri", „M. Monastiri — początek objazdu w Larissie" i „Objazd w Larissie" dlatego, że warunki przewidziane dla postępowania w sprawie zamówienia publicznego były z góry znane wszystkim zainteresowanym i niezbędne dla ekonomiki projektu.

5) Zarzut piąty: brak przeanalizowania podstawowego argumentu Republiki Greckiej dotyczącego warunków postępowania w sprawie zamówienia publicznego na projekty „Aerino — M. Monastiri", „M. Monastiri — początek objazdu w Larissie" i „Objazd w Larissie" stanowiący naruszenie prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-39/07 ENI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 października 2011 r. przez ENI SpA

(Sprawa C-508/11 P)

(2011/C 340/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: ENI SpA (przedstawiciele: G. M. Roberti, D. Durante, R. Arras, E. D'Amico, I. Perego, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie w całości albo w części zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddala on skargę ENI w sprawie T-39/07 oraz w konsekwencji:

  — stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. (sprawa COMP/F/38.638 — BR/ESBR);

  — lub uchylenie albo przynajmniej obniżenie grzywny nałożonej na ENI na podstawie decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. (sprawa COMP/F/38.638 — BR/ESBR);

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie w całości albo w części zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddala on skargę ENI w sprawie T-39/07 i zwrócenie sprawy do Sądu w celu wydania orzeczenia co do istoty sprawy z uwzględnieniem dostarczonych wskazówek Trybunału;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w sprawie T-39/07.